

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰανουαρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 3

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Γιαννάκης διὰ νάποκοιμηθῇ θέλει πρῶτα νάκούσῃ ἓνα παραμῦθι.

Καὶ ἡ μητέρα του κάθε βράδυ, ἀφ' οὗ τὸν βάλῃ εἰς τὸ κρεβάτι, κάθεται σιμά του καὶ ἀρχίζει :

«Μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ ἦταν μιὰ γρηά. . .

— Παιδιὰ δὲν εἶχε, οὔτε γέρο ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ὅχι, παιδιὰ δὲν εἶχε, οὔτε γέρο, ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ὅμως ἓνα κάτασπρο καὶ μαλλιαρὸ σκυλάκι. . .

— Καὶ τὸ σκυλάκι ἔκανε γαῦ ! γαῦ ! γαῦ ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τὸ σκυλάκι, ναί, ἔκανε γαῦ ! γαῦ ! γαῦ ! ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ἀκόμη ἓνα προβατάκι, κάτασπρο καὶ μαλλιαρό. . .

— Καὶ τὸ προβατάκι ἔκανε μπέ ! μπέ ! μπέ λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ναί· καὶ τὸ προβατάκι ἔκανε μπέ ! μπέ ! μπέ ! ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ἀκόμη κ' ἓνα καναρινάκι μέσα 'ς ἓνα κλουβί. . .

— Δὲν ἦταν ὅμως κάτασπρο καὶ μαλλιαρὸ τὸ καναρινάκι ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ὅχι· τὸ καναρινάκι ἦταν κατακίτρινο, λέγει ἡ μητέρα.

— Καὶ τὸ καναρινάκι ἔκανε τσίου ! τσίου ! τσίου ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τὸ καναρινάκι ἔκανε τσίου ! τσίου ! τσίου ! ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Αὐτὰ τὰ ζῷα τὰγαποῦσε πολὺ ἡ γρηά καὶ τὰ ἐπεριποιεῖτο σάν παιδιὰ τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὴν ἀγαποῦσαν σάν μητέρα των καὶ ἦσαν ἀγαπημένα μεταξύ των σάν ἀδελφία.

— Καλὰ παιδιὰ ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ναί· πολὺ καλὰ παιδιὰ, ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Δὲν ἐμάλωναν ποτέ. Τὸ καναρινάκι ἔδινε ἀπὸ τῆς ζάχαρὶς τοῦ εἰς τὸ προβατάκι καὶ τὸ προβατάκι ἔδινε ἀπὸ τὸ χορτάρι τοῦ εἰς τὸ σκυλάκι. Τὸ σκυλάκι πάλιν ἐμοίραζε τὸ κρέας τοῦ μὲ τὰ δέλφια τοῦ καὶ μολονότι οὔτε τὰ καναρινία οὔτε τὰ πρόβατα τρώγουν κρέας, ἐκεῖνα ἔτρωγαν πάντα ἀπὸ ὀλίγον, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ σκυλάκι. Ἔτσι ἐπερνοῦσαν λαμπρὰ καὶ ἡ γρηά τὸ

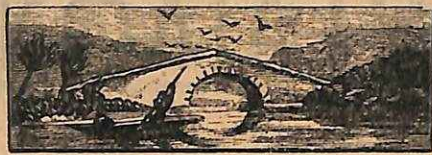

εἶχε κρυφὸ καμάρι. Μιὰ ἡμέρα ὅμως τῆς ἦλθε τῆς γρηᾶς νάγοράση καὶ ἓνα γουρουνάκι. . . ἓνα γουρουνάκι παχουλὸ καὶ ροδοκόκκινο. . . ναί, ἓνα γουρουνάκι παχουλὸ καὶ ροδοκόκκινο. . . »

Καὶ ἡ μητέρα κοντοστέκεται διὰ νὰ τῆς εἰπῇ ὁ Γιαννάκης: «Καὶ τὸ γουρουνάκι ἔκανε γρούτς ! γρούτς ! γρούτς !» Ἀλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις ! Ὁ Γιαννάκης ἔχει ἀποκοιμηθῇ.

Τότε ἡ μητέρα ἀφίνει τὸ παραμῦθι, σηκώνεται, τὸν σταυρώνει, τὸν φιλεῖ σιγὰ-σιγὰ, τὸν σκεπάζει καὶ φεύγει.

Αὐτὸ ἐγίνετο κάθε βράδυ. Λυποῦμαι πού δὲν ἔμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ὅλον τὸ παραμῦθι, διότι ποτέ ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη δὲν το ἐτελείωσε. Κάθε βράδυ εἰς τὸ ἴδιον μέρος τοῦ παραμυθιοῦ τὸ παιδάκι τῆς ἀπεκοιμᾶτο.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια: ἴδε Σελ. 9).

Ο Έκτωρ ἤρχισε τότε τὴν ἱστορίαν του. Τὴν προηγούμενην ἡμέραν εἶχεν υπάγῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ πολίτου Πομπόνη, ὅπου τὸν εἶχε στείλῃ ἡ κυρὰ-Τερέζα, ἡ πλύστρα, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἔμενε τὸ παιδίον. Τρεῖς ἄνθρωποι, καθήμενοι εἰς ἓνα τραπέζι, ἔπιναν μαζί καὶ συνομιλοῦν. Ὁ Έκτωρ ἤκουσε τὸ κυριώτερον μέρος τῆς συνομιλίας των. Τὴν ἄλλην ἐσπέραν, εἰς τὰς ἐννέα ἀκριβῶς, ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶν παρὰ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου μ' ἓνα κάποιον ἀπεσταλμένον ἐξ Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἦτο «φορτωμένος λίρες» καθὼς ἔλεγαν, καὶ θὰ τοῖς ἐδίδεν ὅσας ἤθελον, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φρονέουσιν τὸν Αὐτοκράτορα.

— Τόσφ μόνον ξεύρω, ἐπρόσθεσε τὸ παιδίον· γιατί ἴσα-ἴσα ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἐμύθισε μέσα ὁ Πέτρος, ὁ γυῖος τοῦ Πομπόνη. Εἶνε καλὸ παιδί, ὅλην πειράζει, ὅλην μαλόνει, καὶ δὲν τα ἔχουμε καλὰ. Γιὰ νὰ μὴ με ἰδῇ λοιπὸν ἐκεῖ καὶ γίνῃ πάλι κανένας καυγᾶς, ἐκρύφθηκα σὲ μιὰ παράμερη γωνιά, ὡς πού νὰ μου δώσῃ ἡ κυρὰ-Πομπόναινα τὰ ρούχα τῆς πλύσης, ποῦ ἔπρεπε νὰ τα φέρω ἐστὶν κυρὰ-Τερέζα. Ἐγύρισα ἔς τὸ σπίτι καὶ ὅλη τὴ νύκτα ἐσυλλογίζουμαι αὐτὰ που ἄκουσα. Τὸ πρωί, μόλις ἐφῆξεν, ἐξεκίνησα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμνηνοποιίας καὶ μιὰ καὶ δύο, ἴσα ἔς τὸ Σαῖν-Κλου, γιὰ νὰ εὐρῶ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τοῦ τα εἰπῶ ὅλα. Γιατί ἐγώ, ἂ, δὲν θέλω νὰ σκοτωθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἄν ὁ Αὐτοκράτωρ σκοτωθῇ, τότε πῶς θὰ με πάρῃ κ' ἔμενα ἔς τὸ στρατό του, ὅπως ἐπῆρε τὸ Μιχάλη, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Περόλλη, ποῦ ἄφρεσε τὸ ἓνα του πόδι ἐστὶν Ἀουστερλίτση.

— Ὡστε λοιπὸν θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἅμα τὸ παιδίον ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Έκτωρ ὁ πατέρας μου ἦταν στρατιωτικός, καθὼς μοῦ λέγει ἡ κυρὰ-Τερέζα. Τὰ παιδιά τῆς γειτονείας μὲ λέγουν πρίγκηπα καὶ μικρὸ ἀριστοκράτη· ἐγὼ ὅμως δὲν εἰμαι πρίγκηπας, γιατί οὔτε ὁ πατέρας μου ἦταν. Ἀλήθεια, ὁ πατέρας μου ἦταν κόντες· ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν πολυσκοτίζομαι. Ὁ πατέρας μου ἦταν στρατιώτης· λοιπὸν στρατιώτης θὰ γίνω κ' ἐγώ! Μένω ἔς τὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Τερέζας, τῆς

πλύστρας, εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμνηνοποιίας, καθὼς σας εἶπα· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μείνω πειὰ ἐκεῖ· θέλω νὰ πάγω ἔς τὸ στρατό καὶ μιὰ μέρα, ποῖος ξέρει, μπορεῖ νὰ γίνω καὶ πρίγκηπας ἀληθινός, — φθάνει νὰ θέλῃ ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἔτσι λέει ἡ Βαβέττα.

— Καὶ πειὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Βαβέττα; ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων.

— Εἶνε ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μπάρμπα-Φραγκίσκου τοῦ σιδερά. Μένει μαζί του, γιατί ὁ πατέρας τῆς, στρατιωτικὸς καὶ αὐτός, ἐσκοτώθηκε ἐστὶν μάχῃ τῆς Ἀουστερλίτσης.

— Ἀ! ἔτσι; εἶπεν ὁ Ναπολέων.

— Μάλιστα· εἶνε τὸ πειδὶ εὐμορφὸ καὶ τὸ πειδὶ χαριτωμένο κοριτσάκι τῆς γειτονείας μας· ἐξηκολούθησεν ὁ Έκτωρ. Ὁ Πέτρος, ἐκεῖνο τὸ παλῆρόπαιδο, τὴν πειράζει καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος κάθε τόσφ νὰ τὴν ὑπερασπίζωμαι. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ξέρω τὰ παιδιά που πειράζουν τ' ἀδύνατα καὶ τ' ἀνυπεράσπιστα πλάσματα!

— Σωστὸς ἱππότης! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶν. Ὡστε λοιπὸν, θέλεις νὰ πολεμήσῃς ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως ὁ πατέρας σου ἐπολέμησεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως; Πολὺ καλὰ! Ὅθι τοῖς ἰδοῦμεν καὶ αὐτό. . . Ἰσως μίαν ἡμέραν πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σου. . . Ἀλλὰ δὲν μου λές πρώτα, πῶς ἐσύ, ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος Ἀλβὰ, κατήντησες νὰ κατοικήῃς εἰς τὸ σπίτι μιᾶς κυρὰ-Τερέζας;

— Ὡ, τὰ πράγματα εἶνε λιγάνι μπερδεμένα! Φαίνεται, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς Τερέζας, ὁ Μαθὶὸς Μορέν, ἦταν ἄλλη φορὰ ἔς τὸ σπίτι μας κηπουρός ἢ θυρωρός, δὲν ξεύρω κ' ἐγὼ καλὰ-καλὰ. Ὅταν σκοτώθηκε ὁ πατέρας μου, ὁ Μαθὶὸς μ' ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ μὴν πάθω τίποτε, γιατί ἐκεῖ κάτω ὁ πόλεμος ἐξακολουθοῦσε καὶ ἐκαταπατοῦσαν τὰ κτήματα καὶ ἔκαιαν τοὺς πύργους. Καλὸς ἄνθρωπος ὁ Μαθὶὸς μ' ἀγαποῦσε πολύ, κ' ἐγὼ τον ἀγαποῦσα. Εἶνε δύο χρόνια τώρα ποῦ πέθανε καὶ ἔμεινα μονάχος μὲ τὴν Τερέζα. Αὐτὴν ὅμως δὲν τὴν ἀγαπῶ. Μ' ἔχει γιὰ νὰ τῆς κουβαλῶ τὰ ρούχα τῆς πλύσης. Μὰ εἶνε δουλειὰ τῶρ αὐτὴ. . .

— Προτιμᾷς νὰ γίνῃς στρατιώτης, ἔ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἀμ' θέλεις ρώτημα;

— Καλὰ. . . Εἶπες λοιπὸν ὅτι ἀπέξω ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι θὰ συναντηθῶν μὲ τὸν ἀπεσταλμένον τῆς Ἀγγλίας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε· ἀπόψε εἰς τὰς ἐννέα ἀκριβῶς! ἀπήντησε τὸ παιδίον, ἐν ᾧ ὁ Αὐτοκράτωρ κατέγραφεν εἰς ἓν σημειωματάριον τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν, ὁ δὲ μικρὸς Κάρολος, βαρυνθεὶς πλέον νὰ περιμένῃ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν συνομιλίαν, ἔ-

συρε τὸν θεῖόν του ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς ρεδιγκότας, κλαυθμρίζων ὀλονέν:

— Τὸ ντεντέ, παππού! Τὸ Καρολάκι θέλει πάλι ντεντέ! . . Καβάλλα μὲ τὸ ἄρνι, θεῖε Μπίμπη! . . .

Ἀλλ' αἱ δορκάδες, ἄφ' οὗ εἶδον ὅτι δέν ταις ἐδίδον πλέον ἀπὸ τὴν προσφιλή των κόνιν, ἀπελπισθεῖσαι, εἶχον ἀπομακρυνθῇ πρὸ πολλοῦ· ὁ δὲ θεῖος Μπίμπης κατεῖχετο ἀπὸ σκέψεις πολὺ διαφόρους ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀπησχόλουν τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου.

Ἡ ἀργυρὰ συρίκτρα ἀντήχησε πάλιν ὀξύ, — καὶ πάλιν προσέτρεξαν οἱ δασοφύλακες.

— Ὁδηγήσατε αὐτὸ τὸ παιδί εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Νὰ το βάλῃ νὰ φάγῃ καλὰ καὶ νὰ του δώσῃ ἓνα χρυσὸ ναπολεόν. Κατόπι νὰ το στείλῃ ἔς τὸ σπίτι του μ' ἓν ἄμάξι. Καὶ σὺ πρόσεξε! εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸ παιδίον· νὰ μὴν εἰπῇς σὲ κανένα οὔτε λέξιν, ἀπὸ αὐτὰ πού μου διηγήθηκες· οὔτε εἰς τὴν κυρὰ-Τερέζαν, οὔτε εἰς τὴν Βαβέτταν!

— Οὔτε εἰς τὴν Βαβέτταν, Μεγαλειότητε! ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Ὅθι λάβω τὰ κατάλληλα μέτρα νὰ μάθω, ἂν αὐτὰ πού μου εἶπες εἶνε ἀληθῆ. Καὶ ἂν πραγματικῶς μοῦ προσέφερες ἐκδούλευσιν, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σε λησμονήσω. Ὁ θεῖος Μπίμπης δὲν λησμονεῖ ποτὲ τίποτε! Ἀλήθεια, Ὑψηλότητε; ἠρώτησε στραφεὶς πρὸς τὸν μικρὸν βασιλόπαιδα.

— Ὁ θεῖος-Μπίμπης ξεχνᾷ νὰ βάλῃ τὸ Καρολάκι ἔς τὸ ντεντέ! ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Ἀ, ναι! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶν. Αὐτὸ το ἐξέχασε, πραγματικῶς! Καὶ δράξας τὸ παιδίον, τὸ ἐκάθησε καθάλλικετὰ ἐπὶ τῶν αυτοκρατορικῶν του ὤμων καὶ ἤρχισε νὰ καλπάζῃ κατὰ μὴκος τῆς δεινροστοχίας, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐξέπεμπε κραυγὰς ἐνθουσιώδεις.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Έκτωρ ἠκολούθει τὸν δασοφύλακα εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν παραμαγειρῶν. Ἐκεῖ τῷ παρέθεσαν φαγητά, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἔφαγεν εἰς τὴν ζωὴν του· τῷ ἔδωσαν ἓν χρυσοῦν ναπολεόνιον, τὸ ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε· κατόπι τὸν ἀνέβασαν εἰς μίαν ἄμαξαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔως τότε τῷ συνέβη· καὶ οὕτως ὡς πρίγκηψ ἀληθινός ὁ πρίγκηψ τῆς ὁδοῦ Περγαμνηνοποιίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν δυσάρεσται καὶ ἀπογοητεύσεις. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἄμαξα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήλθεν, ὡς καὶ τὸ ναπολεόνιον, ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν κατὰ τὸν ὁδὸν ἀρκετὰ εὐχάριστον καὶ τιμητικὸν δι' αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ καὶ τὴν ἀντίθετον ὄψιν τοῦ νομίσματος. . .

Ἡ κυρὰ-Τερέζα ἐν πρώτοις τοῦ κατέσχε τὸ ναπολεόνιον καὶ ἔδραξε τὴν περίστασιν νὰ προφητεύσῃ — ὅπως ἄλλως τε τὸ ἔκαμνε συχνά, — ὅτι αὐτὰ ὅλα θὰ εἶχαν πολὺ καλὸν τέλος.

Ἀπῆλθῃ νὰ τὴν διηγήθῃ ὁ Έκτωρ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὅτι τῷ εἶχε συμβῇ ἄλλ' ὁ νεανίσκος, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν του, ἠρκέσθη νὰ εἰπῇ μόνον ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸ Σαῖν-Κλου, ὅτι εἶδε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ὅτι ὠμίλησε μαζί του. Καὶ αὐτὴ ἡ Βαβέττα, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐνεπιστεύετο τὰ πάντα, δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τίποτε περισσώτερον. Καὶ ἐν ᾧ ἡ διήγησις τῶν κατὰ τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν μικρὸν πρίγκηπα καὶ τὸ παλάτιον, — ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἴδῃ παρὰ μόνον τὰ μαγειρεῖα, — ἐκίνησεν εἰς ἀκρατον θαυμασμόν τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀμφέβαλλε περὶ τῆς φιλαληθείας τοῦ φίλου τῆς, αὐτὴ ἡ ἰδία διήγησις προσέκοψεν οἰκτρῶς κατὰ τῆς δυσπιστίας τῶν ἄλλων παιδίων τῆς γειτονείας. Ἐβρον ἐξ αὐτῆς νέαν ἀφορμὴν διὰ νὰ περιγελάσουν τὸν «πρίγκηπα τῆς ὁδοῦ Περγαμνηνοποιίας», ὁ ὁποῖος ἔκαυχῆτο ὅτι εἶδε τάχα ἐκ τοῦ πλησίον ἀληθινὸς πρίγκηπας καὶ συνομίλησε μαζί του! Ὁ Πέτρος Πομπόνης μάλιστα, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ δείξῃ τὰς ἐχθρικές του διαθέσεις, ἔφθασε νὰ εἰπῇ ὅτι τὸ ναπολεόνιον δὲν ἦτο δύσκολον νὰ φερθεῖν μὲ τρόπον ἀπὸ τὸ θυλάκιον καγεννός ἀπλοῖκου ἐπαρχιώτου, χάσκοντος ἀνὰ τὰ παρισινὰ βουλεβάρτα, καὶ προσέθεσεν ὅτι δὲν θὰ ἐξεπλήσσειτο διόλου ἂν ἐβλεπε τὴν ἀστynomίαν εἰσβάλλουσαν αἴφνης εἰς τὴν ὁδόν, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν λωποδύτην. Ὡς πρὸς τὴν ἄμαξαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιστρέψῃ, βεβαίως θὰ ἦτο προῖον τεχνάσματος ἢ στοιχήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκέρδιζε μὲ δόλον ὁ Έκτωρ, — πράγματα τελοσπάντων ἐντελῶς ἀνάξια λόγου!

Αὐτὰ ἐψάλλεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀπομεινόμερον ὁ Πέτρος· τὰ ἐπανέλαβε δὲ τόσας φορές, ὥστε ὁ Έκτωρ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ πάλι ἐπηκολούθησε κρατερὰ.

Ὅλα τὰ χαμίνια καὶ σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ συνηθροίσθησαν διὰ νὰ παρασταθῶν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν μονομαχίαν. Αἱ γυνῶμαι τοῦ πλήθους εἶχον διχασθῇ, ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε, διότι ὅτε μὲν ἐφάνετο νικῶν ὁ Έκτωρ, ὅτε δὲ ὁ Πέτρος. Ἀλλ' ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δεύτερος κατεβάλλετο διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἦτο ἔτοιμος πλέον νὰ κηρύξῃ ἐαυτὸν ἡττημένον, δύο ἀστynomικοὶ κλητῆρες ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης καὶ συνέλαβον τὸν νικητὴν.

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι που κατοικεῖς εἰς τῆς κυρὰ-Τερέζας, τῆς πλύστρας; ἠρώτησεν ὁ εἰς.

— Ναι! ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, ρίπτων βλέμμα δυσπιστίας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Διότι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἐθεώρει ὡς ἐχθρόν του πάντα ἀστynomικόν.

— Ονομάζεσαι Έκτωρ καὶ εἶσαι υἱὸς τοῦ κόμητος Ἀλβὰ; ἠρώτησε πάλιν ὁ κλητῆρ.

— Ὅλη ἡ γειτονεία το ξέρει, ἀλλὰ καὶ σὺς, καθὼς βλέπω! ἀπήντησε μὲ τόλμην ὁ Έκτωρ.

Ὁ ἀστynomικός κλητῆρ ἐστράφη πρὸς ἓνα ἄνθρωπον μὲ πρόσωπον σκυθρωπὸν καὶ μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ὁ ὁποῖος ἴστατο δύο βήματα ὀπίσθεν.

— Εἶνε τὸ παιδί ποῦ ζητοῦμεν, κύριε ἀστynomε, εἶπε.

— Πολὺ καλὰ. Νὰ το πάρετε! διέταξεν οὕτως.

— Ἐμπρός, παιδί μου· ἔλα μαζί μας, εἶπεν ὁ κλητῆρ.

— Μαζί σας; ἀνέκραξεν ὁ Έκτωρ. Ποῦ θὰ με πάτε; καὶ γιατί;

— Αὐτὸ θὰ το μάθης ἀργότερα. Μόνον ἔλα!

Καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Έκτορος, τὸν ἀπήγαγεν, ἀκολουθεύωντος τοῦ ἀστynomικοῦ καὶ τοῦ ἄλλου κλητῆρος.

Τότε, ἐν ᾧ ἐν ἀπὸ τὰ χαμίνια, τὰ ὁποῖα παρίσταντο εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν, ἔσπευδε μὲ ἀγρίαν χαρὰν, διότι εἶχε νάναγγελλῃ δεινὰ, πρὸς τὴν ἐσχάτην τῆς ὁδοῦ Περγαμνηνοποιίας, ὅπου κατῴκει ἡ κυρὰ-Τερέζα, καὶ ἐν ᾧ ἡ Βαβέττα ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητος, βλέπουσα τὸν φί-

λον τῆς καὶ ὑπερασπιστὴν ἀπαγόμενον εἰς τὴν φυλακὴν ὡς κακοῦργον, ὁ Πέτρος Πομπόνης, κατανικῶν τοὺς πόνους, τοὺς ὁποῖους τῷ ἐπροξένουν ἀκόμη οἱ γρόνοι· ποὺ εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου, ἀνεπῆρθε περιχαρῆς καὶ ἐκτείνων ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἐχθρόν του, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε ταπεινωμένος ἐν τῷ μέσφ των δύο κλητῆρων, ἀνέκραξε:

— Ποῦ θὰ μου πᾶς, ψευτοπρίγκηπα! Πρίγκηπα τῶν κλεφτῶν! Ἀμ' καλὰ τα ἔλεγα ἐγώ!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὴν γνώμην αὐτὴν συνεμερίζοντο οἱ περισσότεροι ἐκ των ἀνθρώπων τῆς συνοικίας, οἱ ὁποῖοι τόσον τὸ ναπολεόνιον, ὅσον καὶ τὴν ἐφ' ἀμάξης ἐπιστροφὴν, εἶχον θεωρήσῃ ὡς πολὺ ὑποπτα πράγματα, μεθ' ὅλην τὴν θρυλλήθεσαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἀμ' καλὰ τα ἔλεγα ἐγώ! ἐπανελάβον καὶ αὐτοί.

Μολοντόι ἠπόρει διὰ τὴν σύλληψίν του, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, ὁ Έκτωρ ἠκολούθει τοὺς κλητῆρας χωρὶς ἀντίστασιν καὶ χωρὶς ἐρωτήσεις.

— Τί μ' ὀφείλει νὰ ὀμιλῶ, ἐσκέπτετο, ἄφ' οὗ δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα!

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ οὔτε διατί τον συνέλαβον, οὔτε ποῦ τον ἐπήγαγιναν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐνδοκίας Διηγήσεως.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

3 Ιανουαρίου

ΠΟΛΥ μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν μιὰ ἀπόδειξις πληρωμῆς, τὴν ὁποῖαν εἶδα σήμερον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως. Ἡ ἀπόδειξις αὐτὴ ἔγραφεν: «Ἡ φιλομούσος Ὀμάς τῶν Ἐπιλέκτων ἐπλήρωσε τὸ ἀντίτιμον μιᾶς ἐτήσιας συνδρομῆς. . .» κτλ.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ «Ὀμάς τῶν Ἐπιλέκτων»; ἠρώτησα τὴν Διάπλαιν. Πολὺ ἐγώιστικὴ ὀνομασία διὰ σωματεῖον!

— Ὅχι, μοῦ εἶπεν ἡ Διάπλαις, δὲν εἶνε σωματεῖον. Ἀλλ' ἄκουσε τί συμβαίνει. Εἰς ἓν Δημοτικὸν Σχολεῖον πολλοὶ μαθηταὶ ἐπεθύμουν νὰ λαμβάνουν τὰ φιλλάδια μου.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ γονεῖς των εἶνε πτωχοὶ καὶ καθὼς ἐδυσκολεύετο νὰ πληρώσῃ ἀπὸ ἐπτά δραχμάς, ἀπετέλεσαν μίαν ὀμάδα, ἔβαλαν ἀπὸ πενήντα λεπτά ὁ ἓνας καὶ μοῦ ἔστειλαν τὴν κοινὴν αὐτὴν συνδρομὴν διὰ τοῦ δι-

δασκάλου των. Τώρα λοιπὸν θὰ λαμβάνουν ὅλοι ἐν φύλλον, τὸ ὁποῖον καθεὶς ὁ ἀναγινώσκῃ μὲ τὴν σειράν του. . . Ἐ, δὲν εἶνε μιὰ ὁραία ιδέα; Καὶ δὲν εἶχε δικαίον ὁ διδάσκαλος νὰ βαπτίσῃ τὴν φιλόμουσον αὐτὴν ὀμάδα «Ὀμάδα Ἐπιλέκτων»;

— Πραγματικῶς, εἶπα· διὰ νὰ ἔχουν τέσπιν ἐπιθυμίαν νάναγινώσκουν τὴν Διάπλαιν καὶ νὰ ἐπινοήσουν τὸν ὁραῖον αὐτὸν τρόπον, σημαίνει ὅτι εἶνε οἱ καλλίτεροι, οἱ φιλομουσώτεροι μαθηταὶ τοῦ Σχολείου, καθεαυτὸ δηλαδὴ παιδιὰ διαλεκτά. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σημειώσῃ κανεὶς τὴν πατρίδα των. Ποῦ εἶνε, σὰς παρακαλῶ, τὸ Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν «Ὀμάδα τῶν Ἐπιλέκτων»;

— Εἰς τὸν Κοσμάν τῆς Κυνοῦρίας, μοῦ ἀπήντησεν ἡ Διάπλαις.

— Ἀθήμερόν.

Ἐν ᾧ κατέγραφα ἀπόψε τὸν ἀνωτέρω διάλογον, ἐνθυμήθην μίαν ἄλλην συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως, ἐπίσης χαρὰ κτηριστικὴν καὶ ἀξιοσημείωτον.

Τὴν πληροῖνε ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἓνας μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου. Ἐφέτος εἶνε εἰς τὴν Β' τάξιν, τοῦ χρόνου θὰ εἶνε εἰς τὴν Γ' ὧ, εἶμαι βέβαιος δι' αὐτό,

διότι είναι ο καλλίτερος μαθητής της τάξεώς του.

Φαντάζομαι πόσον πρέπει να αγαπά τα καλά αναγνώσματα ο νέος αυτός, αφού ο κατορθώνων να είναι συνδρομητής της «Διαπλάσεως» ενώ όχι μόνον πλούσιος δεν είναι, αλλά και εις τοιοῦτον βαθμὸν ἄπορος, ὥστε ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζεται τὴν νύκτα, νὰ πωλῇ κουλούρια, καὶ νὰ ἐξοικονομῇ μὲν ὅσα τοῦ χρειάζονται διὰ νὰ ζῇ λιτότατα καὶ διὰ νὰ πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον! Καὶ ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς: «Πότε λοιπὸν εὐρίσκει καιρὸν νὰ μελετᾷ αὐτὸ τὸ παιδί καὶ νὰ διακρίνεται μάλιστα εἰς τὰ μαθήματά του, ἀφ' οὗ τὴν ἡμέραν πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ τὴν νύκτα πωλῇ κουλούρια; Ἐγὼ ἡξεύρω μαθητὰς οἱ ὅποιοι, ἐνῶ μόνον νὰ τρώγουν καὶ οὐ λ ο ὁ ρ ι α ἡξεύρουν, καμμίαν φοράν δὲν προσφθάνουν νὰ μελετήσουν οὔτε τὰ μέσα των μαθήματα...»

Πρὸς τὸν κύριον αὐτὸν θάπαντοῦσα:

— «Ἐγὼ πάλιν ἡθελα νὰ σας ἐρωτήσω, πότε εὐρίσκει καιρὸν νὰ κοιμάται αὐτὸ τὸ παιδί! Ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον τὸ ἡξεύρω· ὅτι πωλεῖ κουλούρια τὸ βλέπω, ὅτι μελετᾷ τὸ συμπεραίνω, ἀφ' οὗ διαπρέπει εἰς τὰ μαθήματα. Ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ὅτι κοιμάται πρέπει νὰ εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ ζῇ...»

Ἐ, κύριέ μου! Φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὁ πολῦτιμος χρόνος δὲν εἶνε τόσο σπάνιος, ὅσον θέλουν νὰ μᾶς τον παραστήσουν μερικοὶ ὀκνηροί. Πάντοτε περισσεύει, δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἡξεύρουν νὰ τον μεταχειρίζονται· πάντοτε εὐρίσκει καιρὸν δι' ὅλα, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν θέλησιν νὰ τὰ κάμῃ ὅλα! Καὶ διὰ νὰ ἰδῇτε ἂν ἔχη θέλησιν ὁ περὶ οὗ λόγος νέος, μάθετε ὅτι εἶνε μονόχειρ. Μάλιστα! ἔχει χάσῃ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι. Καὶ ἂν δι' ἑνα ἄλλον τὸ δυστύχημα αὐτὸ θὰ ἦτο ἴσως καλὴ πρόφασις διὰ νὰ περιπέσει ἐκουσίως εἰς τὴν ἀρχίαν, εἰς τὴν ἐπατεῖαν καὶ εἰς τὴν ἀθλιότητα, τὸ καλὸν παιδί οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδειλίασεν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἐργάζεται ὅσον δὲν ἐργάζονται πολλοὶ που ἔχουν καὶ τὰ δύο χέρια καὶ διὰ τῆς θελήσεως τὸ ἀριστερόν του χέρι, τὸ ὁποῖον ἄλλος μὲν οὐ θέλει νὰ ἰκάνῃ νὰ διδῇ κουλούρια καὶ νὰ μαζεύῃ πεντάρες, γ ῥ ἄ φ εἰ σήμερον μὲ τὴν

ἐντέλειαν, μὲ ὅσην ὀλίγα χέρια δεξιὰ! Ὁ κύριος δὲν μου ἀπαντᾷ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν. Καὶ ἐπωφελοῦμαι τῆς στιγμῆς διὰ νὰ σημειώσω ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μας καὶ νὰ μὴ το λησμονήσω ποτέ: Ὁνομάζεται...»

6 Ἰανουαρίου.

Τί ὠραῖα ἡλιόλουστοι ἡμέραι! τί θαυμάσια σεληνοφώτιστοι νύκτες! Χειμῶν εἶνε αὐτὸς ἡ ἄνοιξις; Δὲν διεψεύσθη

ΔΑΦΝΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 46όν Διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

σαν ἀκόμη οἱ ἀστρονόμοι, οἱ ὅποιοι προεῖπον ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἡπιωτέρους. Ὁ γέρω-Χειμὼν μᾶς χαμογελᾷ διαρκῶς. Καὶ δὲν ὑπάρχει γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ χαμόγελον τοῦ ἀσπρομάλλη. Ἐνθυμούμαι τὸν καίμενον τὸν παπποῦ μου. Τί γλυκά που ἔχαμογελοῦσε!... Ὁ καιρὸς εὖνοε! ἐξαιρετικῶς τὴν σημερινὴν ἑορτήν. Πῶς λάμπει ἡ ἀκύμαντος θάλασσα, ὅλη χαρὰ ποῦ θὰ δεχθῇ εἰς ἁγιασμόν τῶν ὑδάτων τῆς τὸν Σταυρόν. Καὶ ὁ οὐρανὸς εἶνε τόσο λαμπρὸς, τόσο θεῖος, ὥστε νομίζω ὅτι θάκοῦσω μέσα ἀπὸ τὴν κυανόχρυσον ἐκείνην αἴγλην τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ: «Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός!...»

Ἀθηνῆν.

— Ἄ, σήμερον θὰ σταθῇς νὰ σε νύσω φρόνιμα! ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸν τε-

1) Σημείωσις τῆς Διαπλάσεως. — Ἀπῆλυσεν τὸ ὄνομα, διὰ νὰ μὴ πληγωθῇ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ φίλου μου.

τραετῇ Μίμν. Νά, σὰν σήμερον ἐβαπτίσθηκε ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην...

Καὶ ὁ μικρὸς Μίμνης, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ καὶ πολὺ τὸ νερόν:

— Πῶς θὰ ἐκρύψει ὁ καίμενος, χεῖμῶνα καιρό!...

Σήμερον ἤκουσα κάπου, ὅτι οἱ εὐσεβεῖς Ρῶσσοι δὲν τρώγουν ποτὲ τὰς περιστεράς, διότι ἐν εἶδει περιστερᾶς ἐπεφάνη τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

«Τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀφ' ἡμῶν, Ἀγαθέ!» Ἀλλὰ καὶ τὰ ψηφια περιστέρια δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημα...

Νὰ μὴ φθάσῃ ποτὲ μέχρι δεισιδαιμονίας ἡ εὐσέβεια.

Φ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΡΥΣΑΕΤΟΣ

Πουλὶ 'ς τὸν Κόσμον δὲν εἶδ' ἄλλο, σὰν τὸν περὶφθονοῦ ἀετὸ. κορμὶ ὡς μὴ πῖχυν ἔχει μεγάλο, ράμφος βραχὺ μὰ δυνατό, ὀξύ, γρυπὸ καὶ ἀγκυλωτό.

Ἔχει καὶ δυὸ κοντὰ ποδάρια ὅμως παράπολιν ἰσχυρά· τέσσερα δάκτυλα μ' ἀχνάρια, ποῦ ἔχουν ὅπλα φοβερά· νύχια καμπύλα, σουδλερά

Σὰν δυὸ φωτιεὶς ἔχει τὰ μάτια— ποῦ καὶν καὶ λάμπουν 'ς τὴν ἐστιά, τοῦ αἰθέρος νὰ θωρῇ τὰ πλάτια καὶ τὰ πελάγη τὰ πλατιά μὲ τὴ σπιθόβολη ματιά!

Κι' ὅταν περὶφθανὸς πετᾷε μὲ χρυσοπράσινη στολὴ ἀπὸ τὰ δρυ, καὶ κυττάει τεντώνοντα τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος τὸν ἴδῃ θὰ εἰπῇ, πῶς φτερωτ' εἶνε ἀστραπή...

Τέτοιο πουλὶ μὲ τόση χάρι ὅλα τὰμέτρητα πουλιὰ τὸ λὲν πετούμενο λιοντάρι, τὸ προσκυνοῦν σὰν Βασιλιά!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τόσον ὁ Μικρὸς Ἰππεὺς ὅσον καὶ ὁ μεγάλος πρέπει νὰ ἐνθυμῇται: ὅτι τὸ πέταλον ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ καρφίον, τὸ ἄλογον περισσότερον ἀπὸ τὸ πέταλον, καὶ ὁ καθάλλαρης περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλογον.

Πόσον εἶνε γλυκεῖα ἡ Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας γνωρίζουν—καθὼς λέγει ὁ Δάντης,—μόνον ὅσοι ἀρνούνται τὴν ζωὴν των χάριν αὐτῆς.

Ἡ δόξα δὲν εἶνε τὸ γλυκύτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, Πικρὰ ἡ Δάφνη ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερον καὶ πολυτιμότερον κόσμημα, ἀπὸ τὴν Ὠραίαν Ἀνθοδέσμη τῶν προτερημάτων.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 12).

«Ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα εὐρισκαν ἐπίσης τὴν μητέρα μου πολὺ αὐστηρὰν πρὸς ἐμέ. Ὅταν τὴν ἔδλεπαν νὰ με κυτῶν, τὴν ἐκτυποῦσαν καὶ αὐτὰ διὰ νὰ με ἀφήσῃ. Τότε ὁ μεγάλος των ἀδελφὸς Ἰωσήφ, ὁ βοσκὸς μας, τὰς ἐκτυποῦσε καὶ αὐτάς, διὰ νὰφήσουν τὴν ἀγαπήτην τοῦ Εὐμορφούλαν. Εἰς τὰς φωνὰς των ἔτρεχεν ἡ κυρία Μίλχ καὶ ἐκτυποῦσε τὸν Ἰωσήφ, διὰ νὰφήσῃ τὰ κορίτσια τῆς ἐδῶ, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κυτῶν τὴν κυρίαν Μίλχ. Μόνον ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο δὰ καὶ τὸ σπῆτι. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐσταματοῦσεν ἔως ἐδῶ, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κυτῶν τὴν κυρίαν Μίλχ. Μόνον ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο δὰ καὶ τὸ σπῆτι. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐσταματοῦσεν ἔως ἐδῶ, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κυτῶν τὴν κυρίαν Μίλχ. Μόνον ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο δὰ καὶ τὸ σπῆτι.

«Ἡ κυρία Μίλχ, μολονότι καλὴ γυναῖκα καὶ καλὴ μητέρα, εἶχε τὸ χέρι πολὺ εὐκόλον. Καὶ εἰς ὅσους τὴν ἐμέμφοντο δι' αὐτὸ, ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχε καιρὸν νὰ λέγῃ λόγια καὶ νὰ κάμῃ ἡθικὰς διδασκαλίας εἰς τὰ παιδιά της· ὅτι μία ξυλιά δίδεται πολὺ γρηγορώτερα, ὅτι ἐνας μπάτσος εἶνε ἡ συντομωτέρα διδασκαλία, ποῦ ὅλοι τὴν ἐννοοῦν· ὅτι τὴν ἐπιπλήξιν εἰμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ μὴ τὴν αἰσθανθῇ, ἀλλ' ὅτι τὸ κτύπημα θὰ το αἰσθανθῇ ἐξάπαντος, καὶ ὅτι ἐπιτέλους οὔτε μὲ τὸ ἑνα, ἀλλ' οὔτε μὲ τὸ ἄλλο δὲν πεθαίνει κανεὶς. Ἡ κυρία Μίλχ λοιπὸν μετεχειρίζετο τὰ παιδιά της ὅπως καὶ ἡ μητέρα μου ἐμέ.

«Ἐἶχα μεγάλες φιλίες μὲ τὰ κοριτσά-

κια τῆς κυρίας Μίλχ. Ἡμεθα ἡγαπημέναι ὡς τρεῖς ἀδελφαί, ἐπαίξαμεν μαζί ὅλην τὴν ἡμέραν, πότε μέσα εἰς τὸν σταῦλον, πότε εἰς τὸ πράσινον λιβάδι. Ἀλλὰ τὰ κοριτσάκια ἐμεγάλωσαν πλέον ἀρκετὰ καὶ ἡ μητέρα των ἔκρινε καλὸν νὰ τα στείλῃ εἰς τὸ Σχολεῖον. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπῆτι, ἔπρεπε νὰ μελετήσουν τὰ μαθήματά των, νὰ κεντήσουν, νὰ πλέξουν, νὰ βοηθήσουν τὴν μητέρα των. Δι' αὐτὸ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ ἔδλεπα πολὺ σπανίως.

Β'.

«Ὅταν ἔγιναν τριῶν μηνῶν μὲ ἀπέκοψαν καὶ ἡ μητέρα μου ἤρχισε πάλιν τὰς περιουσίας τῆς εἰς τὴν πόλιν. Ἡ πελατεία τῆς ἀπετελεῖτο τὸ περισσότερον ἀπὸ παιδιὰ ἄρρωστα ἢ ἀδύνατα. Τὴν ἄλμεγαν ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας, καὶ ἀμέσως τὰ ἀγοράκια καὶ τὰ κοριτσάκια ἔπιναν τὸ γάλα καθὼς ἦτο ζεστόν καὶ ἀφρισμένον. Τοῖς ἤρρεσκε πολὺ, καὶ ἐγάιδευαν τὴν ἄσπρην Εὐμορφούλαν μὲ τὸ μαῦρο κεφάλι. Ὁ Ἰωσήφ ὠδηγοῦσε τὴν μητέρα μου καὶ τὰς δύο ἄλλας γίδας. Μίαν ἡμέραν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τοὺς συνοδεύσω· ἀλλὰ τὸ θέαμα τῶν μικρῶν ἐκείνων ἐξέων που ἔπιναν τὸ γάλα μου, ἦτο δι' ἐμέ ἀνυπόφορον καὶ ἤρχησα ὀργηνώδῃ βελάσματά. Ἡ μητέρα μου ἐνόησε τί ἡσθανόμην καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἄσχημον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς ζηλότυπος καὶ ὅτι, ἀφ' οὗ τὴν πειὰ ἐμεγάλωσα καὶ ἡμποροῦσα νὰ τρώγω χορταράκι, τὸ γάλα μοῦ ἦτο περιττόν καὶ ἔπρεπε νὰ το δίδουν εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἀναγκαῖον. Ἀλλὰ μὲ ὅσα μοῦ ἔλεγεν, ἐγὼ ἤμουν τόσο θυμωμένη, ὥστε δὲν ἤθελα νὰκούσω τίποτε καὶ ἄμα εἶδα ὅτι ἡ θλιβερά αὐτὴ ἱστορία ἐπανελαμβάνετο εἰς κάθε θύραν, κατελήφθη ἀπὸ μανίαν καὶ ἤρχισα νὰ κουτουλῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅλα τὰ παιδιά που ἐπλησίαζαν τὴν μητέρα μου. Ἐνα παιδάκι μάλιστα, ὠχρὸν καὶ ξανθόν, τὸ ἔσπρωξα μὲ τόσην δύναμιν, καθὼς ἦτο ἐτοιμὸν νὰ πῇ τὸ γάλα του, ὥστε το ἔρριψα κάτω. Τὸ φλίζάνι τοῦ ἔσπασε, τὸ γάλα ἐχύθη καὶ τὸ παιδάκι ἔκαμε ἑνα μεγάλο πρήξιμο εἰς τὸ κεφάλι. Ἡ ἀδελφή του, ἑνα χαριτωμένο μελαχροινὸ κοριτσάκι, ἔγινεν ἔξω φρενῶν καὶ μ' ἐκ-

τύπησε μὲ μίαν ὀμβρέλλαν· ὁ Ἰωσήφ μ' ἐκτύπησε μὲ τὸ ραβδί του· ἡ μητέρα μου μ' ἐκτύπησε μὲ τὰ κέρατά της· ὅλοι τελοσπάντων μ' ἐκτύπησαν, ἐκτός ἀπὸ τὸ παιδάκι που εἶχα ρίψῃ κάτω, καὶ τὸ ὁποῖον μάλιστα τοὺς παρεκάλεσε νὰ μὲ ἀφήσουν γι' ἀγάπη του. Ἡ καλωσύνη αὐτὴ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, μετενόησα πολὺ που ἐκακοποίησα ἑνα τόσο καλὸ παιδάκι καὶ ὑπεσχέθην ἀπὸ μέσα μου νὰ το ἀφῶν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πίνῃ τὸ γάλα μου ἥσυχα. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖξω τὴν μετάνοιάν μου· διότι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν μ' ἐπῆ-

«Καὶ μ' ἐκτύπησε μὲ μίαν ὀμβρέλλαν.» (Σελ. 21, στήλ. γ').

ραν ποτὲ πλέον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ σφάλματός μου ἔχασα ἑνα ὠραῖον καθημερινὸν περίπατον.

«Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἔως νὰ ξεχάσουν εἰς τὸ σπῆτι τὸ κακὸν φέρεσιμον. Διὰ πολλὰς ἐβδομάδας δὲν μ' ἔλεγαν Ἀσπρούλαν ἀλλὰ «Διαβολοκάτσικο» — ὅλοι δὲ εἰς τὸ σπῆτι, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κυρία Μίλχ, ἐφαίνοντο ὡς νὰ μ' ἐφοβούντο. Ἡμουν πολὺ μετανοημένη καὶ λυπημένη.

«— Ἐτσι συμβαίνει πάντοτε, μοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα· χρειάζονται μῆνες ὁλόκληροι καλωσύνης καὶ γλυκύτητος διὰ νὰ λησμονηθῇ μία στιγμὴ ὀργῆς καὶ τὰ καταικνία πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ νὰ μὴ δείχνωνται κακὰ, ἂν θέλουν νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ τοῖς ἔχουν ἐμπιστοσύνην».

Γ'.

«Η μητέρα μου προσεπάθει πολύ να με συνηθίσει εις την λιτότητα. Όταν ήμθα εις την βουλήν, δέν με άφινε να βόσκω όσον ήθελα. Άμα έλεγε «Φθά- νει! άρκετά έφαγες!» έπρεπε να παύσω άμέσως.

«Δέν έννοούσε να κόπτη κανείς περισ- σότερον χόρτον ή φύλλα, άφ' ό,τι ήμπο- ρούσε να φάγη. Την διασκεδασιν αυτήν την ώνόμαζε σπατάλην και έλεγεν ότι ήτο πολύ κακή, διότι δι' αυτής έστερου- ντο οι άλλοι. Επίσης δέν έννοούσε να είμαι δύσκολη εις την εκλογήν του φαγητού.

«— Πού να εύρίσκη κανείς πάντα θυμάρι ή τριφύλλι!» έλεγε. Πρέπει να συνηθίσης να τρώγης κάθε φυτόν που δέν βλάπτει.»

«Επήγγινεν ακόμη μακρότερα: ήθε- λε να μάθω να τρώγω και χόρτα πικρά.»

«— Δέν ήξεύρεις κανείς ποτέ τί ήμ- πορεί να συμβή; Έξάφνα ήμπορεί να ευ- ρηθής εις κανένα τόπον, που μόνον τέτοια χόρτα να υπάρχουν. Πώς θα κάμης λοι- πόν, αν δέν τα έχης συνηθίσει;»

("Επεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΑΚΙ

Μίαν ωραίαν χειμερινήν ήμέραν, έπε- ριπατούσα εις τον Βοτανικόν Κήπον. Η χιών εκάλυπτε το έδαφος· αι κορυφαί των δένδρων ήσαν κατάλευκοι.

Ολίγοι περιπατηταί εφάνιντο εις τας εύρειάς δενδροστοιχίας· ο δέ άλαμπής ήλιος, μετά κόπου διασχίζων πυκνόν πέ- πλον άτμων, δέν εθέρμαινε την σιωπη- λήν φύσιν.

Έπλανώμην ασκόπως εις έν άπό τα πλέον άπόκεντρα μέρη του κήπου, όταν μία ωραία σκηνή ειλικυσε την προσοχήν μου. Παιδίον δώδεκα έως δεκατριών έτών, λαμπρά ένδεδυμένον, αλλά με βαρύ πέν-θος, είχε παραμείναι την χιόνα εις έν μικρόν διάστημα και διεσκέδαζε ρίπτον ψυχία άρτου εις τα πτηνά της περιοχής. Οπισθέν του, γηραιός υπηρέτης με πο-λυτελή οίκοστολήν, έπέβλεπε προσεκτι-κώς και εκράτει το έπανωφόριον, το ό-ποιον είχαν αφήσει το παιδίον, δια να μή τρομάξή τους περτωτούς του φίλους.

Πληθος ωραίων πτηνών είχαν ελκύ-ση το μικρόν τουτο συμπόσιον. Οι σπουρ-γίται, οι τόσον ήμεροι και τόσον λαίμαρ-γοι, διεφίλονεϊκουν τα μεγαλήτερα τεμά-χια με συνεχή κελადήματα· οι πετρίται καθήρχοντο δειλοί άπό τας κορυφάς των καστανεών δια να λάβουν μέρος εις την ευωχίαν· οι μελισσοφάγοι κατέφθανον ό εις μετά τον άλλον και άπήγον εις τους πλέον μονήρεις θάμνους το ψυχίον, το ό-ποιον είχαν αρπάσει διερχόμενοι· και όλα τα χαριτωμένα αυτά πλασματάκια

έψαλλον, εκελάδουν, έτερέτιζαν γλυκά, ως δια να εύχαριστήσουν τον εύεργέτην των.

Το παιδίον εκύτταζε με ζωηράν εκ-φρασιν χαράς την εϋθυμον αυτήν συνά-θροισιν· παρηκολούθει δια των όφθαλμών όσα πτηνά εφάνιντο δειλότερα και έμε-ναν παράμερα· τοίς έρριπτε τροφήν, χω-ρίς να τα τρομάξη, και έμειδία με άφε-λή εύχαρίστησιν, όσάκις κατώρθωναν να την σώσουν άπό την άπληστία των ισχυροτέρων και τολμηροτέρων.

Έπλησίασα και έγώ και διένειμα εις τους μικρούς εκείνους πεινασμένους ένα κουλουράκι, το όποιον είχα αγοράσει πρό- δλίγου. Το παιδίον με εύχαρίστησε δι' ένός μειδιάματος.

— Τα δυστυχισμένα τα πουλάκια, μου είπε, πού να εύρουν τροφήν τώρα πού ή γή είναι σκεπασμένη άπό χιόνι!.. Πρέπει κανείς να τα εύπλαχνίζεσαι.

— Ωστε αγαπάτε πολύ τα πτηνά; ήρώτησα μ' ένδιαφέρον.

— Ω, ναι! απεκρίθη, άποστρέφων τους όφθαλμούς, ως δια να κρύψη έν δά-κρυ· προπάντων τους μελισσοφάγους.

Έννόησα ότι ή εκφρασις αυτή θα υπέ- κρυπτε κάποιαν λυπηράν ιστορίαν και δέν έτόλμησα να τον έρωτήσω περισσότερον.

Έν τούτοις ήθελα πολύ να εισχωρήσω εις το μυστικόν του παιδίου, εις το ό-ποιον εύρισκα τόσην άγνότητα και ποιήσιν. Δέν θα σας είπω δια ποίων μέσων κατώρθω-σα να ποκτήσω την έμπιστοσύνην του και πώς το έκαμα να μου διηγηθή μόνος αυ-τήν την ιστορίαν, την όποιαν έπεθύμουν, αλλά χωρίς να τολμώ και να την ζη-τήσω.

Άφ' ου συνεβουλεύθη χαμηλή τή φωνή τον υπηρέτην, ο όποιος φαίνεται ότι τώ έχρησίμευεν ως Μέντωρ, μοι είπε με φωνήν γλυκεϊάν και μελαγχολικήν, έν ψ' έπεριπατούμεν βραδέως εις μίαν έρημον ένδεδροστοιχίαν:

— Ναι, κύριέ μου· αγαπώ πολύ τα ωραία αυτά πτηνά διότι μου διεγείρουν τρυφεράς και προσφιλείς αναμνήσεις· και δέν τα αγαπώ όπως άλλοι, δια να τα κλειώ εις το κλωδίον και να τα στερω-τήν έλευθερίαν των· αλλά τ' αγαπώ δια να τα προστατεύω, τα αδύνατα αυτά πλάσματα, που κανένα δέν βλάπτουν και όλους τους εύχαριστούν.

Οι τόσον άπλοι και όμως τόσον φρό-νιμοι αυτοί λόγοι, έξερχόμενοι άπό το στόμα ένός παιδίου, μ' εξέπληξαν. Άλλ' έλησμονούν ότι ή θλίψις αναπτύσ-σει πρωίμως τον άνθρωπον· και προφα-φανώς ή θλίψις δέν έλειψεν άπό τον νεα-ρόν μου φίλον. Έστέναξε και έξηκολού-θησεν:

— Είχα μίαν αδελφήν, μικροτέραν μου κατά έν έτος, ή όποία εφρόνει τα ίδια. Η καίμενη μου ή Νινούλα! υπέ- φερε όταν έδλεπε να υποφέρει και αυτή

ή πεταλούδε, πού έπιανα εις κανέν αν-θος... Ήταν τόσφ γλυκεϊά, τόσφ καλή, τόσφ πονετική, ή καίμενη μου ή Νι-νούλα!

Έκύτταξα τα μαύρα ένδύματα του παιδίου και ένόησα διατί έκλαιε.

— Το περασμένον καλοναίρι, έξηκο-λούθησεν, ήμουν εις την έξοχήν με την Νίαν. Μίαν ήμέραν έπεριπατούσαμεν εις το δάσος και έδιασκεδάσαμεν ήσυχα, ό-ταν έξαφνα ήκούσθη μία στριγγή φωνή γερακινή άπό την πλησίον βάλτον.

«Η Νίνα έτρόμαξε και ήθέλησε να φύγη· αλλά την εκράτησα και έπλησία-σαμεν, δια να διώξωμεν το άρπακτικόν όρνεον, το όποιον επέταξεν άπό εκεί με τα βαρείά του πτερά. Κάτι λεπτά που-πουλάκια έπετοούσαν έδω και εκεί. Πα-ρεμερίσαμεν τους κλώνους μιάς λεπτο-καρυάς και είδαμεν μίαν φωλίτσαν, την όποιαν το γεράκι είχε καταστρέψη. Μό-νον ένα πουλάκι ήτο ακόμη ζωντανόν ανάμεσα εις τα αίματωμένα λείψανα των αδελφών του και εφώναζε σπαρακτικά, ως να μας εκάλει προς βοήθειάν του.

Η μητέρα είχαν άποθάνη βεβαίως, υπερα-σπίζουσα τα μικρά της· και μόνον εκείνο, το μικρότερον, είχε σωθή.

«Η Νίνα το έλαβε μαλακά εις την χείρά της.

«— Πουλάκι μου! είπε· δέν έχει πειά ούτε μητέρα, ούτε αδελφία· και το κακό γεράκι είμπορεί να ξαναγυρίση. Άν το αφήσωμεν έδω θα πεθάνη άπό την πεί-ναν ή θα φαγωθή άπό το γεράκι!

«— Λοιπόν να το πάρωμεν εις το σπίτι, είπα· και όταν μεγαλώση, όταν θα ήμπορη να εύρίσκη τροφήν μόνον του, του δίδομεν πάλιν την έλευθερίαν του».

«Η Νίνα χαρούμενη, έπήρε το που-λάκι εις το σπίτι. Του έκαμε μίαν φω-λην άπό βαμβάκι· και οι δύο το έπερι-ποιούμεθα πολύ.

«Σε όλιγον το πουλάκι έμεγάλωσεν· άντί του γυμνού και δυστυχούς πλάσμα-τος, το όποιον έπήραμεν άπό την φωλεάν, τώρα είχαμεν εις το σπίτι ένα ωραίον μικρόν μελισσοφάγον, ζωηρόν και έξυ-πνον, με πτερά γαλάζια, με στήθος κι-τρινόν ανοικτόν και με μίαν λοφιάν κυα-νήν, την όποιαν άνεσήκωνεν υπερφηάνως όταν έχαιρετο ή όταν εθύμωμεν. Έπετού-σε μέσα εις το δωμάτιον ανήσυχα έδω κ' εκεί, με μικρά-μικρά θρηνώδη κελαδή-ματα. Έφάνετο ως να μας έξητούσε πά-λιν την έλευθερίαν του.

«Τότε είπα εις την Νίαν:

«— Δέν πρέπει να κρατώμεν φυλα-κισμένον το ταλαίπωρον αυτό πουλί· δέν του έσώσαμεν βέβαια δι' αυτό την ζωήν».

«Η Νίνα ήρχισε να κλαίη· άλλ' έπήρε τον μελισσοφάγον και κατέβημεν εις τον κήπον.

(Έπεται το τέλος)

(Έκ των του Elie Berthet)

Ε.

«ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ»

[Υπό των άνωτέρω τίτλων ο κ. Κωστής Πα-λαμής, εις έκ των πρώτων συγχρόνων ποιητών μας, εξέδωκε κατ' αυτές καλλιτεχνικών και πο-λυτελέστατον τομίδιον ποιημάτων. Τα ποιήματα ταύτα, όμοιόμορφα δια, συγκινείται άπό τρία τε-τράστιχα έκαστον, οι στίχοι των όποιων δέν έχουν πάντοτε του αυτού είδους πόδας· άλλ' ότε μὲν ιάμβους, ότε δέ αναπαιστους· έπομένως ο ρυθ-μός, — καθώς γνωρίζουν κάλλι στα οι άναγνώσαντες την Μικράν μας Στιχογυρίαν, — δέν είνε πάντοτε ο ίδιος και χρειάζεται προσοχή κατά την άνάγνω-σιν και άπαγγελίαν των στίχων αυτών.

Οι «Ίαμβοι και «Ανάπαιστοι» είνε ύψηλές έμπνεύσεως ποιήματα, γραμμένα δια μεγάλους. Άλλά και οι νεαροί μας άναγνώσται δύνανται να ποικίλουν άκόπως τα κατωτέρω δύο, τα ύπ' αριθ. 30 και 31 τεμάχια της συλλογής, έκ των όποιων το μὲν είνε, ούτως είπείν, ο ύμνος της Καλωσύνης, το δέ ο ύμνος της παιδικής Ψυχής. Οι «Ίαμβοι και «Ανάπαιστοι» τιμώνται φρ. 3 και εύρίσκονται εις το Βιβλιοπωλείον της Έστίας.]

30

Είδα τη θάλασσα άγρια
Να δέρνουν τα στοιχειά·
Τόν θνητόν άγριώτερα
Τόν δέρνει η Δυστυχία.

Είδα το χειμωνιάτικο
Της πλάσεως μαράζι·
Τόν θνητόν φοδερώτερα
Η Άρρώστια μαραγκιάζει.

Είδα τη γή απ' την άνοιξη
Να λάμπη σαν γουμπίνι·
Τόν θνητόν λαμπερώτερα
Φωτίζει η Καλωσύνη!

31

Ήμουν άθώο κι' ανήξερο,
Ήμουν βυζασταροϋδι,
Κ' ήμουν λιγώτερο ανθρωπος
Και πιο πολύ λουλούδι.

Τώρα τα χρόνια πλάκωσαν
Και πέταξαν τα μύρα...
Έρη Σοφία, δέξου με
Στου Ναού σου τη θύρα.

Κι' ό,τ' ήμουν πρώτα, άκάτεχος,
Βοήθα να ξαναγίνω·
Τώρα εσύ πάλι κάνε με
Σάν παιδί και σάν κρίνο!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Την ήμέραν των Θεοφανίων ο Κουριοκεφαλά-κης ήτο εις το Φάληρον. Ίδον δέ έν παιδίον κυ-φόν, του όποιου ή καμπούρα έσχημάτιζε μίαν με-γάλην σφαίραν, είπε:

— Μπαμπά, μήπως δια να πιάση τον σταυ-ρόν εκολώτερα έβαλε φούσκαν εις την πλάτην του;

Εστάλη υπό της Φιλοπάτριδος Έλληνίδος

* *

Ο Νίκος διέρχεται την όδόν, κρατών άνά χείρας το βιολόν του.

— Παιδιά, να ο Όρφεύς, φωνάζει ένα παιδί· έλτε να χορέψωμε!

— Και βέβαια είμαι ο Όρφεύς, άπαντα ή ο Νίκος, άφ' ου κάμνω τα ζώα να χορεύουν.

Εστάλη υπό της Λευκής Πεταλούδας.

Της κληρώσεως των δώρων ο πίναξ δι' έλλειψιν χώρου σήμεραν θα δημοσιευθή εις το προσεχές φύλλον.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κανείς και καμία δέν έμεινε πού να μη γράψη ότι έλυπήθη δια την κατάργησιν των «Α-θηναϊκών Έπιστολών» με τας συμβαθητικώτερας εκφράσεις δια τον Φαίδωνα. Τας επιστολάς ταύ-τας άνέγνωσα πρὸς τον αγαπητόν συνεργάτην μου, ο όποιος μ' έπεφρότισε να εύχαριστήσω έκ μέρους του τους νεαρούς μου φίλους και να τοις είπω ότι θα ήρχιζε πάλιν τας «Αθηναϊκάς Έπι-στολάς» αν δέν ήξευρεν ότι τα άποσπάσματα του Ήμερολογίου του κρινονται ως ακόμη ωραιότερα.

Έληξεν ή προθεσμία δια τας άπαντήσεις της Δ' Κυριακής. Τώρα περιμένετε την κρίσιν.

Σελίδας καλλιγραφίας δια τον Μικρόν Διαγωνισμόν δέχομαι μέχρι της 10 Φεβρουαρίου.

ΤΟ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑ

Έξεσπάθωσαν ακόμη: ή Άργεία Τελ-λέσιλα δια δ' φοράν και μου έκαμε 1 συνδρ. το Μή με Λησμονεί (νέον εξεσπάθωμα, 1) ή Γελόεσσα Φύσις 3, ή Παπαγ. Θ. Κυριακίδης 6, ή Αϊπυτος (νέον εξεσπάθ. 1) ή Έπ. Γ. Πα-παμιχαήλ 2, ή Ρ. Μόρφος 1, ή Παπαγ. Φλω-ρίδης 3, ή Δημ. Γ. Λεκατσός 1, ή Διονύσιος Α. Καλλίνικος 3, ή Ανθισμένη Λυγαριά (νέον εξεσπάθ. 3), ή Ευαίσθητος Καρδιά 1, ή Σπυρίδων Γ. Λάφης 1, ή Δημήτριος Στεφα-νίδης 1, ή Κολοσσός της Ρόδου 1, ή Έκτωρ Σ. Δεσσύλλας 1, ή Δεσποινίς Άσπασία Β. Σχορδέλη 3, ή Οθρανία Γ. Μακρή 1, ή Λευ-κός Παπαγάλλος 1, ή Έλλη Π. Σακελλα-ρίδου 1, ή Έλένη Άντωνίου 2, το Άρθος του Μαίον 1, ή Αμυρίλοχος Παπαδόπουλος 2, ή Καρχαρίας του Φαλήρου (νέον εξεσπάθ. 1), ή Όλύμπιος Ζεύς 2, ή Φιλέλλην Μικρα-σιάνης 1, ή Μιχ. Σ. Κουρούκλης 1, ή Πο-λυδεύκης Γ. Ξενακης 4.

Όλους αυτούς σήμεραν τους εύχαριστώ άπό καρδιάς. Τους άλλους θα τους ιδήτε εις τα προ-σεχή φύλλα, διότι, καθώς σας είπα, τα εξεπά-θωμα εξακολουθεί και θα εξακολουθήσκη ακόμη δια πολύν-πολύν καιρόν.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Έπιθυμούν να ανταλλάξουν Μικρά Μυστικά: ή Άπτερος Νίκη με την Μέλ-λονσαν Καλλιέχρινδα· ή Φίλεργος Ξελιδών με τον Καρχαρίαν του Φαλήρου· ή Αιχμάλω-τος Ξελιδών με την Μαρίαν Χαριτάτον· ή Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ με τον Χαλασιόν Κόσμον, με την Νεράϊδαν του Γαλαού, με το Αρχιζιζάνιον με την Μέδουσάν και με την Μα-ρίδαν του Φαλήρου· (διότι ή Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ θέλει να κάμη θλόκληρον Δεύκωμα)· ή Εδδρόμος Οικία με τον Στέφανον Κότινον· ή Πέτρα Σκανδάλι με τον Χαλασιόν Κόσμον. Όσοι και όσαι έκ των άνωτέρω δέχονται την πρότασιν, θα κάμουν ό,τι είπα εις το προ-ηγούμενον φύλλον.

Αν δέν έχουν Τετράδια Μικρών Μυστικών, ως σπεύσουν να προμηθευθούν άπό το Γραφείον μου.

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχο-μαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου: ή Καλλιέχρινδα Διαβολιστήν, την Περιπατή Μελοδωτήν, τον Κιθαροδόν Απάλλωνα, τον Λέοντα της Νε-μέας, τον Τερπικέραυτον Δία, (αυτό εξέλεξα)· την Δεσποινίδα Αό, την Λευκήν Άρκετον (αυτό εξέλεξα)· την Ωραίαν Δορκάδα, επίσης, την Αμάλλειαν, τον Στρατηγόν Άντίδαν,

την Κνανήν Άκακίαν, την Έλληνικήν Καρ-διαν, τον Άπάμαχον Ρουμειλώτην, την Πα-παρούσαν της Περέλης, την Άδραν του Βύ-ξείνου, την Θυέλλαν, τον Καλλιμάχον (αυτό εξέλεξα)· τον Κροκόδειλον του Νείλου (καλή ή εκλογή μου;) τον Μέλλορτα Ναυαρ-χον, τον Ταιν-Τσών, τον Ξεροκόκκαλον και την Άγαπουμπούλιν. — Τι ύλη δια τας Γνώμας και Σκέψεις του Άνανία, αι όποiai θα εξακολου-θίσουν να δημοσιεύονται διον αυτό το έτος!

Όχι, δά, Μυστήριον μου, δέν είνε άνάτος ά-σθένεια ή όδονότοπος. Μην απελπίζεσαι!

Πραγματικώς, Ζαππίς, το «Μαγικόν Γράμ-μα» είνε δύσκολος άσκησις. Άλλά με την επι-μονήν λυεται και αυτή. Χαίρω πολύ που χάριν των Πνευματικών Άσκήσεων έμαθες και μετα-χειρίζεσαι Λεϊκόν.

«Τι θαύμα πάλιν αυτά τα Μικρά Μυστικά! — μου γράφει το Ήσυχο Άεράκι — έγώ φοβούμαι... μήπως τρελαθώ από την χαρά μου!» Όχι, δά, Ήσυχο Άεράκι, φρόνιμα!

Μακρολέλεκα, δεκτόν το νέον σου ψευδών-υμον, άφ' ου και σύ, καθώς λέγεις, έχεις μακρόν λαιμόν, όπως ο περίφημος ήρως του Βέρν.

Εύχαριστως, Λάζαρε Γ. Αριήτη, δέχομαι τον αδελφόν σου Λεωρίδαν εις την Άλληλογρα-φίαν μου και τον ασπάζομαι.

Εις το εξής θα σε λέγω Λαίμαργον Γατάκι, μικρέ μου φίλε. Μά είσθε τρεις αδελφοί; διότι εις το Γραφείον μου έρχονται δύο, ένας πολύ μι-κρός και ένας όλιγον μεγαλήτερος.

Ήρωα Γαριβάλδη, τώρα μάλιστα, εύχα-ριστως!

Έχάρην πολύ πού μου έγραψες και ιδιαίτέ-ρως, αγαπητόν μου Δαιμονάκι. Είσαι πολύ καλό παιδί και το ψευδώνυμον μόνον ως ειρωνεία σου πηγαινεί.

Δωδεκάμισον έτών και πηγαινεις εις την Γ' του Γυμνασίου, Κορυθαίολε Έκτορ! Εγχε παιδί μου. Μικρά Μυστικά βεβαίως δύνασαι να ανταλά-σης και με μη συνδρομητάς μου. Άλλ' είσαι μικρός ώστε να έλθης μόνος σου εις την Μ. Κυ-ριακήν. Δέν είνε δυνατόν να σε συνοδεύση κα-νένας μεγαλήτερος συγγενής σου;

Άλλ' είνε, Λέον της Άφρικής, εφοβήθης σο-βερά εκλαθών ως φάντασμα μίαν κουκουβάγιαν εις τον έξοχόν πυργόν του Δεοντοκάρδου Λεω-ρίδα. Αυτά μου γράφει το Αρχιζιζάνιον.

Φίλτατε Γεώργιε Γ. Δούκα, μου ζητείς «Μι-κρά Μυστικά» αλλά δέν μου όρίζεις πόσα θέλεις, ούτε μου στέλλεις το αντίτιμον. Έκάστον τετρά-διον τιμάται 15 λεπτά· τα 25 ραί φρ. 3.

Μ' έμάγευσεν ή πλήρης αγάπης επιστολή σου, Φίλεργος Ξελιδών. Τι εύμορφα πού τα λέγεις!

Αγαπητή μου Φαυρούνα, πάρα πολλούς ά-σπάζεσαι αυτήν την φοράν, πού τόπος, βλέπεις; Όστε από ένα ή δύο εις κάθε επιστολήν, σε πα-ρακαλώ, και αυτό το λέγω δι' όλους. Είμαι κατ-εθυσιασμένη με τας ενεργείας σου.

Είδες τι ωραία μυθιστορήματα, Δάφνη; Και που να ιδής ακόμη!

Κάτω Νεώτερε, αυτό το ψευδώνυμον σου εξέλεξα. Άλλά διατί νά ήσχη; το πρώτον ωράϊον σου ψευδώνυμον! Δέν ήξευρες πόσον λυπηναί-όταν οι φίλοι μου άφίνουν το όνομα με το ό-ποιον τους έχω συνηθίσει.

Ο λεξιγράφος σου, Δημ. Ν. ΧατζΊτσος, θα δημοσιευή με την σειράν του και εαν έγκριθώ. Τι εύμορφη ή ζωγραφία της επιστολής σου!

Σ' εύχαριστώ θερμώς, Αιχμάλωτε Ξελιδών, δια τας ενεργείας σου και περιμένω το άποτέλε-σμα. Τα σέβη μου εις την καλήν σου μητέρα.

Φιλόπατρις Έλληνίς, δεκτόν το νέον σου ψευδώνυμον.

«Ωρασιότατή ή ιδέα σου των Μικρών Μυστι-κών — μου γράφει ή Άπτερος Νίκη. — Βλέ-πω, Διάπλασις μου, ότι φροντίζεις δι' ήμας και επιθυμεις να μας διασκεδάξης, όπως ή μητηρ τα τέκνα της· δι' αυτό σε βάλγα πολύ και σε έκτι-μώ.» Εγχε, καλή μου φίλη!

Βεβαίως Κουκουρδίζε, ἐπιτρέπεται νά μου στέλλης Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ ἂν ἐγκρίνεται θὰ δημοσιευθεῖ. Ἐλάβα ὅ,τι μου ἔστειλεις καὶ μὴν ἀνησυχεῖς.

Διόλου «σαχλὴν» ἡ ἐπιστολὴ σου, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ! Καὶ ἡ τόση μετριοφροσύνη πάλιν δὲν ἀξίζει. Καθὼς φαίνεται, εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα γίνεται λόγος πολὺς δι' ἐμέ.

Πολὺ καλοὶ οἱ στίχοί σου, Μαρίτρε Σιγοῦρε, φαίνεται ὅτι θὰ γράψης ὡραία ποιήματα. Τὸ ἔχει ἡ πατρις σου νὰ βγάξῃ ποιητάς.

«Θὰ σου γράφω καὶ ἐγώ, —μοῦ γράφει ὁ νέος Ἐλπιδοφόρος, εἰς τὸν ὁποῖον εὐχαρίστως δίδω τὸ παλαιὸν αὐτὸ ψευδώνυμον—τώρα ποῦ ἦλθα εἰς τὸ Γραφεῖόν σου καὶ ἐγνώρισα τὸν Φαίδωνα, τὴν Ἀγάπην, (δὲν ἦτο ἡ Ἀγάπη ἐκείνη που ἐξω-γράφιζε;) τὸν Ἀνανίαν (ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας) καὶ τὴν Πίσσαν. Μόνον τὴν κυρά-Μάρθαν δὲν ἐγνώρισα ἀκόμη.» Ἐλα καμμίαν ἄλλην ἡμέραν καὶ ἴσως τὴν ἰδῇς! Ἀλλὰ «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες!» εἶπεν ὁ Χριστός.

Διόλου δὲν ἐνόησε τὴν χρῆσιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὁ Ἀλέξανδρος Σαλονικίδης, καὶ μοῦ ἐπέστρεψε τὸ τετράδιον πού του εἶχα στείλῃ ὡς δεῖγμα, συμπεπληρωμένον! Ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεως τοῦ ἐντοῦτός μου υπερέβησεν αὐτή: «Ποῖον ζέον ἔθνος ἀγαπάτε περισσότερο; —Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν Ἑλλάδα.» Ἐξοχόν!

Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ἡ φιλότατή μου Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου. Εἰς τὸ Αὐτόγραφον ἔγραψε: «Ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλουσία καὶ ἰσχυρά, διὰ νὰ βοηθῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνατοὺς ἀνθρώπους.» Τί ὡραῖον!

Γαληνναία Θάλασσα, ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου. Σοῦ ἔστειλα ἐν Τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν· ἀλλὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά δὲν ἔχουν σχίσιν οὔτε μετὰ τὴν Μεγάλην οὔτε μετὰ τὴν Μικράν Κυριακήν. Εἶνε μόνον διὰ νὰ νταλλάσσωνται μετὰ τῶν φίλων.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Αὐτοκράτωρ τῶν Ὁκεανῶν. Εἰς τὸ Αὐτόγραφον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν γράφετε καμμίαν ἰδέαν, δηλαδὴ κανὲν ρητὸν, ἰδικὸν σαφὲς ἔξενον, τὸ ὁποῖον νὰ σας ἀρέσῃ.

Καὶ ἐφημεριογράφος ὁ φίλος μου Χρυσὸς Στάγος, φαντασθῆτε! Ἐκδίδει μίαν ἐφημερίδουσαν, χειρόγραφον βιβλακίον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Γιν-Τάκ». Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Βεβαίως, Λευκὴ Πεταλούδα, δὲν εἶχα ἀνάγκην ἀπὸ τὴν κάρταν σου διὰ νὰ σ' ἐνθυμούμαι. «Ὡ, σ' ἐνθυμούμαι πάντοτε!

«Τὰ νέα σου μυηστικώματα μοῦ φαίνονται λαμπρά — γράφει ὁ φίλτατος Δὸν Κιχώτης — διότι ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.» Ὁρθάτα!

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Γελοῦσσα Φύσις. καὶ διὰ τοὺς καλοὺς λόγους καὶ διὰ τὰς καλὰς πράξεις.

Ὁρασιότατή ἡ «Σαλαμὶς» σου, Γῆ τῆς Ἑλλάδος! Τὴν ἀνέγνωσα μετὰ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν. Κάθε ἄλλο παρὰ ἀναυπόφορος!

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν δηλόνουν ἀκόμη ὅτι θὰ ἔλθουν: ἡ Φουρτούνα, ἡ Δεσποινὴ Ἀδὸς, ἡ Φίλεργος Χελιδὼν, μετὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ μετὰ τὴν μικράν τῆς ἀδελφὴν ἡ Κωνῆ Ἀκακία μετὰ τὴν μεγάλῃν τῆς ἀδελφὴν καὶ μετὰ τὸν ἀδελφόν τῆς. Πρὸς τὸν κύριον Συρμόπουλον ἔγραψαν ὅτι θὰ παρευρεθοῦν ἡ Φιλόπατρις Ἑλληνίς καὶ ὁ πρῶν Μπερτόλδος, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔστειλε καὶ τὴν δραχμὴν του ἀπὸ τώρα!

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Τὸ Λευκὸ Περιστεράκι ἀσπάσεται τὸ Λευκὸν Ρόδιον ἡ Μυροῖνη τὴν Λευκὴν Βιολέτταν καὶ τὴν Δάφνην ἡ Ζαπλὴ τὸν Μινώταυρον, ὁ ὁποῖος, μετὰ ὅλον του τὸ ἔργον ψευδώνυμον, τῆς φαίνεται ὡς μικρὸς ἱεροκρυβὴς ἡ Ἐσπερινὴ Γαλήνη τὴν Χρυσὴν Βροχίην τὸ Ἅσπερον Ἀεράκι τὴν Κόρη τὸν Πηλὸν, τῆς ὁποίας ζητεῖ τοὺς ἀδελφούς τῆς ἀρχικά: ὁ Μακρολόλεξας τὸν Μινώταυρον ἡ Πολυξένη Σ. Δεσφίλλα τὸν Τυμὸν τῆς Ἐλευθερίας (καὶ λέγει ὅτι τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του ἀρχίζει ἀπὸ Σ. ἀλλ' ἔπειτα;) ἡ Ἀρθε-

μένη Λυγαριὰ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν—ἤκουσε, λέγει, πολλὰς φλογέρας, ἀλλ' αὐτὴς τὸν σκοπὸν δὲν τὸν ἀναγνώριζε! —ὁ πρῶν Γερναῖος Καλλικρατὶς τὸν Μπερτόλδον, ὁ ὁποῖος εἶδε βεβαίως τὰ ἀρχικά του· ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ δλοὺς τοὺς ἐν Κρήνῃ συνδρομητάς μου καὶ τὸν Ὁκύποδα Ἀχιλλέα ἡ Φίλεργος Χελιδὼν τὴν Τσουκνίδα καὶ τὸ Ταπεινὸν Ἰον, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χειμωνάνθου ἡ Φουρτούνα τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου, τὴν Δάφνην, τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ κτλ. ἡ Δάφνη τὴν Μυροῖνην καὶ τὴν Χρυσὴν Ἀμμουδιάν ἡ Αἰχμάλωτος Χελιδὼν τὴν Καρδερίαν, τὴν Δέαν καὶ τὴν Ὀττίλιαν Δινδερμαῖον ἡ Φιλόπατρις Ἑλληνίς τὸν Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον, τὴν Μπουμπουλιναν κτλ. ἡ Ἀπτερος Νίκη τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην καὶ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν ἡ Θυέλλα τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ τὴν Δάφνην ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νεῖλου τὴν Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ καὶ τὸν Ὀλύμπιον Δία, ὃν ζητεῖ τὰ ὀνόματα: ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ὁκεανῶν τὸν Παγωμένον Ὁκεανόν (καὶ πότε θὰ ξεπαχῶσῃ;) ὁ Χρυσὸς Στάγος τὸν Λευκὸν Δροῦν καὶ τὸν Ὁρφέα ἡ Λευκὴ Πεταλούδα τὴν Ἀττικὴν Μελισσαν ἡ Ροδόδακτυλος Ἦως τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν Νεράϊδα τοῦ Γαλοῦ ὁ Ρωμαῖος Κικέρων τὸν Αἰθριον Οὐρανόν ὁ Ἀνδρείος Ἀργοναυτὴς τὴν Χρυσὴν Βροχίην καὶ τὸν Φωτεινὸν Οὐρανόν ὁ Χριστιανὸς Τυμφορητὸς τὸν Ὀλύμπιον Δία τὸ Ἀργεῖον Πράσος τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδόνα καὶ τὸν Ναστραδδὶν Χόντσαρ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς καὶ εἰς τὰς φίλας τῆς, ποῦ τῆς ἔγραψαν ὡραϊότατα γραμματάκια καὶ τὴν εὐχάρησαν διὰ τὸ νέον ἔτος: Ἑλένην Α. Πρεβεδούρου, Νικολαὸν καὶ Ἰωάννην Γ. Μπομπουλινῆ, Ἀλεξάνδρον Χριστομάνου (ὅλοι αὐτοὶ μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ μίαν χαριτωμένην κάρταν) Μουρτζουφλον, Λευκὸ Περιστεράκι, Ζωηρὸν Νεβρόν, Γερναίαν Ἑλληνίδα, Ἐκτορα Οὐρανίαν καὶ Πολυξένην Σ. Δεσφίλλα, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν νέαν μου φίλην Θεοδώρα Σ. Δεσφίλλα, Ἀρθεμιαν Λυγαριάν, Ἐδδεινοπολίαν, Θησέα Θ. Περισιτίαν, Παραγιώτην Σ. Σαουσόπουλον, Μὴ με Λησμονεῖ, Βελλεβοῦλ, Ἐνκαθίαν Ι. Πηλίδον, Ἀργεῖαν Τελλεσίαν, Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 12 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Προρρήματα. Εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Καμπουροῦλου, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, ἐν σελίδι 3, ὁ 5ος στίχος εἶνε λαμβασμένος: «Μὰ μόνο τὸ παιδάκι τοῦ μιλεῖ». Πάρετε λοιπὸν τὴν πένναν σας καὶ διορθώσατε: «Μὲ πόνο τὸ παιδάκι τοῦ μιλεῖ». — Ἐπίσης εἰς τὸ ἐν σελίδι 12 ποίημα τοῦ κ. Γιαννοῦκου, στίχ. 10 ἀντὶ «μετρία δάκτυλα λεπτὰ» ἀναγνώσατε: «μὲ δάκτυλα πολὺ λεπτὰ».

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ὅλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκαστον τετράδιον λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ
πίνακος περιεχομένων φρ. 3
Ἐξωφύλλον καὶ πίναξ λεπτὰ 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου.

29. Δεξιόγριφος.

Τὸ ἓνα εἶν' ἐπίρρημα, τὸ δεῦτερον ποτάμι, καὶ ὁ καθένας μετὰ αὐτὰ ἓνα ποῦλὶ θὰ κάμῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

30. Συλλαβογρίφος.

Ἄν γράμμα τ' ἀλφαβήτου μετὰ ἄνθος ἐνωθῇ ἐν ὅρος τῆς Ἑλλάδος θέλει φανερωθῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

31. Ἀνιγμά.

Ἀπὸ νερὸ δὲν γίνονται καὶ ὅμως κυματίζω. Δὲν εἶμαι τίποτε σχεδὸν καὶ ὅμως τί ἀξίζω! Μὲ ἀτενίζεις εὐέλπεις μὲνθουσιώδες ὄμμα Καὶ ἀψηφᾷς χάριν ἐμοῦ καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας.

32. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον 'εἰς θεάρεθ' ἀπαντήσης. Ἄν στερηθῇς τὸ δεῦτερον δὲν εἰμπορεῖς νὰ ζήσης. Πόλις εἶνε τὸ τρίτον μου, εἶδος καρποῦ τὸ ἄλλο. Πῶς θὰ με λύσης εὐκόλα ποσὺς δὲν ἀμφιβάλλω.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαπλῆς.

33. Ἀστήρ.

+ + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν
+ + + οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
+ + + μάτων, ὥστε καθέτως
+ + + νὰ ἀναγινώσκονται τὸ νο-
+++ + + μος συζύγου ἡρώος, ὁ-
+++ + + ριζοντίως πόλεως τῆς
+++ + + Ἀσίας, καὶ διαγω-
+ + + νίως ποταμοῦ καὶ πό-
+ + + λεως τῆς Εὐρώπης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενδελόπου.

34. Μεσοστεχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ νομα νήσου τοῦ Αἰγαίου.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Ἰὸς ἡρώος. 4, Ποτὸν. 5, Δημῶν. 6, Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἡπειρώτου.

35. Λογοπαζγνιον.

Ποία Ἑλληνικὴ πόλις ζητεῖ λῦχον;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.

36. Ἑλλητισύμφωνον.

ἡ-εἰεἰα-α-α-ουα-ε-α
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρθεμιαν Λυγαρίας.

38. Γρίφος

χθών
ο υἱὸς α α ἕνς κότινος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καρχαρίου τοῦ Φαλήρου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 Νοεμβρίου 1896

642. Πρόγραμμα (πρό-γραμμα). — 643. Πάνθηρ ((Πάν-θηρ)).

644. Τὸ ἄλλο. — Κ
645. ΡΟ-ΔΟ-Α-ΚΙ-ΝΟΝ. — 646. ΦΑΡΟΣ

ΔΑ-Η-ΜΩΝ ΠΑΠΥΡΟΣ
ΚΙ-ΜΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ

ΝΟΝ ΔΟΡΑΤΟΣ
ΣΟΛΟΣ

ΣΟΣ

647.—648. 1. Σίτος, μῖτος, μῖσος, ἴσος, ὄσος, ὄρος, ἥρος, ἥρας. 2. Κίτσα, ἴσα, ἴσας, ἴσος, ὄσος, ὄλος, ἄλλος, ἄλος, αὐλός, αὐτός, Ἀετός. — 649.—653. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΒΑ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Αἰθίανος, βάθος, Ἀλθιανός, βάσιμος, ἀθάκιον. — 654. ΙΤΑΛΙΑ. (1, Ἰαπωνία. 2, Τι-μολέων. 3, ἈΔκη. 4, Λαβδανόν. 5, Ἰτέα. 6, Αἰνείας). — 655. ΠΑΡΙΣ, ΠΡΑΓΑ, ΚΑΡΙΑ (1, ΠΑΚτωλός. 2, ΑΓΑθωνών. 3, ΡΑΡΙον. 5, ΙΡΙς. 5, ΣΗΑρη). — 656. Εἰσὸς τιτρώσκει σῶμα, λόγος δὲ νοῦν. — 657. Ἡ ἀχαριστία μέγιστον κακόν.